

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: M. K., nar. „X“, státní příslušnost „X“, bytem „X“, proti žalovanému: Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Praha 8, Křížíkova 12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. února 2010 č.j.: CPPH-2307/ČJ-2010-004003,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, odboru specializovaných činností ze dne 6. února 2010 č.j.: CPPH-2307/ČJ-2010-004003 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.2.2010 čj: CPPH-2307/ČJ-2010-004003, kterým žalovaný rozhodl podle § 129 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.) o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle Dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob uveřejněné v Úředním věstníku Evropské unie dne 18.12.2007 pod číslem L332/48.

Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a že není řádně odůvodněno, neboť neobsahuje všechny náležitosti požadované v ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. S odkazem na příslušná ustanovení správního řádu dovozoval, že na vydání tohoto rozhodnutí se správní řád vztahuje. Zdůraznil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalovaný si neujasnil, za jakým účelem je žalobce zajišťován, když jej

podle výrokové části zajistil za účelem předání podle mezinárodní smlouvy, ale v odůvodnění operuje skutečnostmi, které se vztahují k zajištění za účelem správního vyhoštění.

Dále žalobce poukázal na to, že na území České republiky žije rodinným životem se svou družkou M. K. a dcerou P. K. Obě jmenované jsou státními příslušnicemi České republiky. K této okolnosti správní orgán vůbec nepřihlédl, ačkoliv mu byla známa. V takovém případě mělo být respektováno ustanovení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle kterého je kladen důraz na efektivitu soužití i u rodiny faktické. Žalobce namítl, že v rozhodnutí chybí úvahy o tom, jak jeho zajištění a předání zasáhne do rodinných vazeb, které v České republice má. Přednost Úmluvy vyplývá i z článku 14 odst. 1 Dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob. Zajištění žalobce v daném případě znamená nepřiměřený zásah do jeho rodinného života. Pokud odporuje Úmluvě, nebylo použití readmisní dohody a ani zajištění možné a tedy nebylo zákonné. U zajištění se jedná o institut svou povahou mimořádný a žalovaný nerespektoval princip dobré správy a nezdůvodnil, proč u žalobce nedojde v případě jeho předání na Ukrajinu k porušení mezinárodních závazků České republiky a ústavního pořádku.

Žalobce dále uvedl, že dle jeho názoru žalovaný v daném případě překročil meze správního uvážení. Takto mohl být předán na Ukrajinu ihned, aniž by příslušné orgány České republiky řádně prozkoumaly, zda tomu nebrání mezinárodní závazky České republiky. Žalobci se tak dostalo nepřiměřeně přísné sankce vzhledem k charakteru porušení právní povinnosti, kterého se dopustil. Žalovaný měl na základě zjištěných skutečností několik možností. Mohl se žalobcem zahájit řízení o přestupku podle § 157 zákona č. 326/1999 Sb., mohl se žalobcem zahájit správní řízení o správním vyhoštění podle § 118 a násl. uvedeného zákona a tato řízení mohla být vedena bez toho, že by žalobce byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a omezen tak na svobodě. Skutečnost, že žalobce neměl u sebe platný cestovní doklad není bez dalšího důvodem pro jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Správní orgán mohl také zahájit řízení o správním vyhoštění a za účelem správního vyhoštění mohl žalobce zajistit. Správní orgán také mohl, aniž by byla splněna podmínka zahájení řízení o správním vyhoštění, žalobce zajistit za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy. To, pro kterou z těchto možností se správní orgán rozhodl, se pohybuje v oblasti správního uvážení. Žalovaný si vybral možnost pro žalobce nejpřísnější, neboť v řízení o předání nemá dle zákona o pobytu cizinců žádná práva. Žalovaný je přitom povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Podle současné zákonné úprav řízení o správním vyhoštění a řízení o předání jsou dvě odlišná a na sobě nezávislá řízení, kdy cizinec může být předán, aniž mu bylo uloženo správní vyhoštění. Samotná dohoda však existenci jakéhosi řízení předpokládá. Žádný zákon neformalizuje řízení o předání, ve kterém by měl cizinec práva a povinnosti účastníka řízení, které by bylo zakončeno rozhodnutím o předání a cizinec by měl možnost domáhat se přezkumu tohoto rozhodnutí ať již ve správním řízení nebo před soudy. Žalobce vyslovil názor, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené a to s odkazem na odstavec 16 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce k žalobě připojil čestné prohlášení podepsané M. K. ze dne 13.2.2010, ve kterém jmenovaná potvrzuje, že žalobce je otcem nezl. P. K. a že žili ve společné domácnosti. Dále vyslovuje přání, aby žalobce mohl dále pobývat společně s ní a s dcerou v České republice. Ve dnech 10.3.2010, 24.5.2010 a 27.5.2010 byla soudu doručena další čestná prohlášení jmenované, ve kterých uvádí, že její svědecká výpověď, kterou učinila v řízení o správním vyhoštění žalobce, nebyla pravdivá a že chce se žalobcem dále žít a vychovávat dceru.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě zdůraznil, že žalobce pobýval na území bez platného cestovního dokladu a více než 10 let bez platného povolení k pobytu, účelově uváděl policistům nepravé údaje o své osobě. Tímto jednáním demonstroval neúctu k veřejnému pořádku a neochotu respektovat pravidla. V odůvodnění napadeného rozhodnutí na základě zjištěného skutečného stavu byla vyslovena obava, že by cizinec opětovně pobýval na území České republiky v rozporu s platnými právními předpisy. Zajištění bylo odůvodněno ustanovením § 129 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán vycházel z uzavřené mezinárodní Dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob. Podmínky stanovené zákonem pro postup podle tohoto ustanovení byly naplněny, neboť toto ustanovení předpokládá neoprávněný vstup nebo neoprávněný pobyt a existenci platné a účinné mezinárodní smlouvy o vzájemném předávání a přebírání občanů smluvních stran. Nedošlo tedy k zneužití správního uvážení, jak namítá žalobce. Otázka zásahu do rodinných vazeb v případě žalobce byla řešena ve správním řízení o správním vyhoštění. V tomto řízení správní orgán vycházel i z výpovědi svědkyně, která uvedla, že žalobce byl vůči ní agresivní, fyzicky ji napadal a vyhrožoval jí. Žalovanému není známo, z jakých důvodů v prohlášení, které žalobce připojil k žalobě, tato svědkyně uvádí jiné skutečnosti. Dále žalovaný uvedl, že v rodném listě P. K. žalobce jako otec veden není. Při rozhodování o zajištění cizinců není případný zásah do jejich soukromého nebo rodinného života předmětem k posuzování. Žalobce se nemůže dovolávat z tohoto důvodu institutu povolení k pobytu a namítat porušení zásady rovnosti ve srovnání s jinými cizinci, když na území České republiky pobýval více než 10 let bez jakéhokoliv pobytového statutu. Žádné z práv zakotvených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky. Čl. 14 odst. 2 Listiny zakládá právo cizinců svobodně území České republiky opustit. Jestliže toto navrhovatel neučinil, musí být srozuměn se zásahem orgánu státní moci. Žalobce nelze propustit se zajištěním, neboť z jeho jednání je zřejmé, že by nadále porušoval právní řád České republiky.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že dne 6.2.2010 byl příslušníky Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha zajištěn cizinec ukrajinské národnosti bez cestovního dokladu, který sdělil, že je I. T. , nar. „X“. Poté, kdy bylo zjištěno, že uvedená totožnost nesouhlasí, cizinec přiznal, že se jmenuje M. K. nar. „X“, státní příslušnost „X“. Dále bylo zjištěno, že na území České republiky pobýval neoprávněně od 16.12.1998. Téhož dne bylo jmenovanému oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění a byl s ním sepsán protokol o vyjádření, ve kterém uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 2000, cestovní doklad mu byl odcizen, ztrátu nehlásil, v České republice pracoval, vízum opravňující k pobytu nebo výdělečné činnosti mu bylo uděleno v roce 2000. Z České republiky po skončení platnosti víza neodcestoval, neboť zde měl přítelkyni. Je si vědom toho, že se na území České republiky nachází nelegálně. Bydlí spolu s přítelkyní a dcerou, v rodném listě dítěte však jako otec uveden není. Na území České republiky pracoval, ačkoliv není držitelem povolení k výdělečné činnosti, z příjmů neplatil daň, sjednané zdravotní pojištění nemá. Téhož dne si orgán Policie České republiky vyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince a Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku ze dne 6.2.2010 uvedlo, že nebyl shledán důvod znemožňující vycestování do země státního občanství, tedy vycestování pana K.. Toto vycestování je možné.

Dne 6.2.2010 pak vydal žalovaný rozhodnutí čj: CPPH-2307/ČJ-2010-004003, kterým podle § 129 odst. 1 v souladu s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. rozhodl o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle Dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob uveřejněnou v úředním věstníku Evropské unie dne 18.12.2007 pod číslem L332/48.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán odcitoval ustanovení § 129 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. Dále uvedl, že účastníku bylo oznámeno zahájení o správním vyhoštění a že při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 129 odst. 1 v souladu s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. vycházel útvar policie ze zjištění, že

účastník do České republiky přicestoval v roce 2000 přes Polsko, že měl v minulosti povolený pobyt, který byl ukončen dne 16.12.1998 úředním odhlášením. Je tedy zřejmé, že do České republiky přicestoval bez platného víza opravňujícího jej k pobytu na území České republiky, cestovní doklad ztratil a toto nikde nehlásil. Na území České republiky pobýval od 17.12.1998 do 6.2.2010. O zajištění za účelem správního vyhoštění bylo rozhodnuto také z důvodu ověření pravé totožnosti účastníka, a také proto, že je zde podezření, že po vydání správního vyhoštění z území České republiky nevycestuje a nadále se zde bude zdržovat neoprávněně a bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. K vycestování z České republiky nemá ani platný cestovní doklad. S ohledem na výše uvedené je důvod pro zajištění podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., to znamená zajištění za účelem předání podle mezinárodní smlouvy.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud rozhodl o věci bez jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

V daném případě je třeba přisvědčit žalobci, pokud poukazuje na rozpor mezi výrokem napadeného rozhodnutí a mezi odůvodněním tohoto rozhodnutí o zajištění s tím, že v důsledku toho je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V ustanovení § 168 zákona č. 326/1999 Sb. je sice stanoveno, že ustanovení správního řádu o správním řízení se na řízení podle § 129 nevztahují, jestliže však zákon č. 326/1999 Sb. sám žádné konkrétní formální a obsahové náležitosti rozhodnutí nestanoví, je třeba v takovém případě subsidiárně použít ta ustanovení správního řádu, která se týkají náležitostí rozhodnutí. Vyloučení správního řádu by bylo možné, pokud by zákon obsahoval samostatnou úpravu. Tento závěr městského soudu vychází z názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2010 č.j. 9 As 5/2010-74. (www.nssoud.cz).

Mezi náležitosti rozhodnutí patří i odůvodnění, ve kterém správní orgán uvede důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Podle odstavce 3 téhož ustanovení v případech, kdy předání cizince nebo dokončení jeho průvozu nelze uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie vydá rozhodnutí o jeho zajištění a cizince umístí do zařízení. Rozhodnutí nabývá právní moci doručením nebo odmítnutím cizince rozhodnutí převzít. Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.

Zákon č. 326/1999 Sb. upravuje i další případy, kdy lze cizince zajistit. Jedná se mimo jiné o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, kdy skutečnosti opravňující policii k zajištění cizince jsou stanoveny v § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou jako důvody výroku tohoto rozhodnutí uvedeny skutečnosti, které se vztahují k zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, ačkoliv podle výroku rozhodnutí byl žalobce zajištěn za účelem jeho předání podle Dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o zpětném přebírání osob – uveřejněnou v Úředním věstníku Evropské unie dne 18.12.2007 pod číslem L332/48. . Z toho vyplývá, že výrok rozhodnutí v daném případě není řádně odůvodněn, neboť odůvodnění je zaměřeno na jiný důvod zajištění, a to zajištění za účelem správního vyhoštění. Za této situace se jeví napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a v tomto bodě byla žaloba podána důvodně. Jestliže z rozhodnutí nejsou důvody zajištění žalobce podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb. plně seznatelné, nemůže se soud vyjádřit k námitkám žalobce o nezákonnosti jeho zajištění.

Pokud se jedná o námitku žalobce, že správní orgán při vydávání rozhodnutí nepřihlédl k jeho rodinným a soukromým vztahům k družce, české státní občance, a k jejich dceři, k této považuje soud za potřebné upozornit, že přiměřenost zásahu (zajištění za účelem předání) do soukromého a rodinného života není v tomto případě správní orgán podle zákona povinen hodnotit.

Ze shora uvedených důvodů soudu nezbylo než napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 pro vady řízení zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci, který měl ve věci úspěch, žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku prostřednictvím Městského soudu v Praze. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 31. srpna 2010

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová